

blev brugt sidste år af Danidas midler, så skulle føres tilbage til statskassen, er jeg nødt til at sige, at det vil jeg selvfølgelig ikke bekræfte. Vi gør, som systemet indebærer. Der er på forhånd i finanslovsammenhængen etableret en overførsel til det kommende år, og det, der er pointen, er jo, at vi har en bred enighed, som år efter år er blevet bekræftet, om, at vores niveau for udviklingsbistand er 1 pct., og det er så det, vi regner, om man vil, baglæns på. Om alle pengene bruges det ene år eller ej, er ikke afgørende.

Dernæst en bemærkning til flere om det her med den danske ressourcebase. Jeg synes, vi gør klogt i at betragte det som et meget bredt begreb. Jeg synes, at én af de vigtigste komponenter i den danske ressourcebase er den loyale danske skatteborger, som man ikke helt skal glemme, når vi taler om disse ressourcer osv. Der er mange kvalitative aspekter i det, men der er altså et kvantitativt aspekt i det, hvor vi skal huske, hvor pengene kommer fra, og hvem det er, vi skal søge støtte til, som bevirker, at vi gør det, vi gør.

Men jeg så nede i Ghana nogle fortræffelige unge smede fra Carstensens Skibsværft i Skagen værende i gang med at reparere gamle rustne færger, som sejlede på Voltasøen og floderne, og det gjorde de i et fortræffeligt samarbejde med lokale smede, der blev oplært direkte af danske faglærte smede. Ikke meget mellemlægspapir med ingeniører osv. Det var simpelt hen den umiddelbare ressourcebase, om man vil, der var i sving.

Diskussionen kan her meget nemt føre i forskellige retninger, som afspejler særinteressers varetægelse, men jeg synes ikke, at man skal være for sart. Jeg synes, det er bedre at sige direkte, at det er en uundgåelig, nødvendig del af det store kompromis bag fortsættelsen af dansk udviklingspolitik på det niveau, som vi har, at forskellige kredse i det danske samfund, herunder også erhvervslivet, åbenlyst er med i det, der foregår. Vi skal ikke regne baglæns fra et eller andet forhåndsgivet resultat på det her, men der skal være plads til dem, der har noget at byde på, og som der faktisk er brug for i udviklingslandene.

Det er svaret på diskussionen om ressourcebasen. Det har en i sig selv positiv, mobiliserende, interesseskabende virkning, at vi åbent siger, at der er plads til og brug for forskellige dele af det danske samfund, det være sig erhvervslivet, NGO'ere, den akademiske verden, administrationen osv. Det er et formål i sig selv, at vi aktiverer hele baglandet.

Til hr. Brusgaard, som nævnte en artikel i B.T., vil jeg sige, at der stort set ikke er noget nyt i den; selv ikke på det punkt, hvor der står noget direkte forkert, er der noget nyt, for andre har også for nylig sagt noget forkert om, hvor stor en del af Danidas bilaterale virksomhed der har et særligt miljøaspekt i sig. Den artikel, hr. Brusgaard taler om, indeholder en bemærkning, som lyder: »Gennemgår man disse projekter, når man frem til, at kun fire til fem pct. (. . .) bruges på miljøområdet.« Jeg tvivler særdeles meget på, om forfatteren til artiklen faktisk har gennemgået vores projekter, men papir er taknemligt!

Det, at præasyludgifterne dækkes af den del af miljø- og katastroferammen, er ikke nyt, men det serveres i artiklen i B.T. fra i dag nærmest, som om det er en afsløring, som om det er noget, nogen har forsøgt at holde skjult. Alle, der har været med til at lave finanslov herinde mere end én gang eller bare én gang, det skulle være nok, vil læse den artikel og være klar over, at der altså ikke er noget nyt i det her.

Så til de bemærkninger, der har været om AOTIS og østaterne. Der er altså allerede af de midler, jeg administrerer, penge til dette formål, og der har allerede været bevilget penge til at muliggøre deltagelsen fra disse samfund til mødet i Berlin. Vi har i øjeblikket ingen aktuelle ansøgninger liggende fra dem, men hvis vi får nogle, vil jeg se på dem med positive øjne. Det er altså en del af den globale miljøpulje, som er på 135 mio. kr., og som vi administrerer i Udenrigsministeriet.

Til hr. Bent Hindrup Andersen, som sammenkæder spørgsmålet om politikken for biodiversitet og problemerne med oprindelige folks rettigheder, så mener jeg, at det er et både vanskeligt og centralt område. Vi har en høj profil i dansk udviklingspolitik, hvad angår oprindelige folk, og jeg er selv blevet mere og mere overbevist om, at den – hvad skal man sige – politiske skarphed, der ligger i den danske profil på det punkt, er meget velbegrunderet. Det er nødvendigt, at vi mange gange over for en række lande bringer os i noget, der ligner en konfrontationssituation, hvis vi skal gøre noget som helst effektivt for at sætte skub i noget, der nytter noget for de oprindelige folk.

Men det er vanskelige sager, og vi kommer hurtigt ind i overvejelser præget af mange modsætninger, herunder også en risiko for, at vi kommer til at ligne sådan en slags reservatsbevarer. Det er også mange gange, når det kom-